

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

*К'ярі — найліпший подрузі
та кращій бібліотечній
знахідці у моєму житті.*

ПОДЯКИ:

Одна дуже розумна людина якось мені сказала, що видати другу книжку значно складніше, ніж першу. Саме тому в роботі над першою книгою мені допомагав неабиякий гурт, а над другою — ціла громада! На щастя, мені трапилася прекрасна громада, якій я хочу подякувати! Дякую Крістін Нельсон, найкращій на світі агентці, та її чудовій команді.

Дякую Карен Войтилі, відомій ще як «пані моєї душі»: вона разом із Емілі Фабр урятували книгу від зайвих слів та Страшенно Романтичних Штампів. Спасибі моїй британській редакторці, Вініші Гослінг, яка її підтримала, і копіредакторові, Валері Шіє, яка підтримала їх обох!

Дякую усім в «Саймон енд Шустерс», у США та у Великобританії, і всім чудовим закордонним видавцям за неймовірну підтримку моєї першої книжки — тепер я з легким серцем довіряю вам і ось цю!

Спасибі Ніколь Руссо та Анні Маккін за організацію найкращого туру в США, і Скотту Вестерфелду — за те, що кожен день цього туру був таким прекрасним. Дякую Кетрин Маккенна, що об'їздила разом зі мною Англію, і всьому рекламному відділу «Саймон енд Шустерс Юкей»! Дякую всім бібліотекарям та продавцям книжок, з якими я познайомилась і з якими ще познайомлюся — це для мене честь!

Дякую Сандрі Мітчелл, яка прочитала другий рукопис і сказала, що все у мене ще вийде, і Джастін Ларбалестір, яка прочитала четвертий та підтвердила, що таки вийшло.

«Команді Замку»: Еллі Картер, Дженніфер Лінн Барнс, Сарі Кросс, Керрі Раян, Діані Петерфройнд, Робін Вассерман, Морін Джонсон, Голлі Блек та Кассандрі Клер, на згадку, про кошенят, убивства та печиво.

Клубу «С», С'юзан та Шинейд, за купу писанини та ще більше — кексів.

Кліці — вони знають, про кого я — за те, що рятують мене від божевілля (ще більшого).

Друзям та рідним, які ходили на презентації, підтримували мене і (як це не дивно), навіть після таких випробувань — досі відповідають на мої телефонні дзвінки.

Дякую Наташі, яка завжди вірить, і Дженні, яка досі мріє, що у нас із Наташею це ще минеться.

І дуже дякую всім прихильникам «Лексикона демона»: ваші відгуки на книжку мене надзвичайно приємно вразили і потішили. Електронні листи, малюнки, зустрічі та розмови з вами — це щось! Звісно, я би писала, навіть якби ніхто мене не читав, але завдяки вам це робити значно веселіше.

¹В оригіналі це ім'я пишеться Sinéad, а отже — починається на «с».

САРА РІЗ БРЕННАН

УГОДА ДЕМОНА

МАГІЯ НА БЕРНТ-ГАУЗ-ЛЕЙН

З хвилини на хвилину, — сказала Рейчел, — із нами тра-
питься щось жахливе.

У цей нічний час вулиця Бернт-Гауз-лейн пустувала. Тріщини в асфальті, заледве помітні вдень, перетворилися на подовгасті темні шрами — криві, зазубрені лінії. Вони повертали у ще одну глуху алейку та зникали десь у пільмі. Дівчата лише зазирали у темну вуличку і, не змовляючись, прискорили крок. Мей була попереду.

— Ну ж бо, це пригода.

Рейчел з-за спини буркнула: «Я про це і говорю». Мей мусила визнати: можливо, то була не найкраща її ідея. Просто хотілося чогось незвичайного — коли вже нарешті її відпустили з дому! — трохи адреналіну. І вечірка у порожньому складі неподалік Бернт-Гауз-лейн здавалася прекрасним варіантом.

Вуличний ліхтар угорі повільно моргнув єдиним сердитим оком — і ніч ураз проковтнула подруг. Оранжеве світло знову бризнуло із невдоволеним тріском, і ніч їх виплюнула, та Рейчел з Ерікою уже боязко притислися до спини Мей.

Рейчел тремтіла.

— Це найгірший вечір у моєму житті.

— Не кажи дурниць, — обірвала Мей. — У мене були й значно гірші.

УГОДИ ПРИ ШИБЕНИЦЯХ

анок понеділка засяяв новими барвами, коли Джеймі спустився в пурпуровій футболці з написом «ХОВАЙТЕ СИНІВ», яку Мей подарувала йому колись — зазвичай він у ній спав.

— Гарно, — похвалила Мей, поки Джеймі нишпорив у шафці, шукаючи пурпурову в'язану шапочку.

Ніхто насправді не знав, звідки вона взялася. Це була пурпурова таємниця.

— Хочеш, підведу тобі очі чорним олівцем?

— Ні, Мей. Ми вже про це говорили.

Джеймі озвався легко, ніби все між ними гаразд, але тоді він би так не вдягнувся. Мей повідомила, що відтепер Себ буде з ним виключно ввічливим. Джеймі, вочевидь, заповзівся зображати пурпурову непокору.

— Зачекай хвилику, — попросила Мей і рвонула нагору, щоби перевдягнутися — чорну футболку з написом «ГІТКЛІФУ ТАК І ТРЕБА» вона змінила на таку ж, як у брата, пурпурову — «ХОВАЙТЕ СИНІВ».

На відміну від Джеймі, Мей часто носила цю футболку.

Сьогодні це був формений знак: «я на твоєму боці і готова боротися поряд із тобою». Джеймі задоволено усміхнувся, коли побачив,

і з того звичного кривого усміху Мей зрозуміла — її пропозицію миру, виражену вбранням, прийняли.

По дорозі в школу вони говорили про те, як хочеться літніх канікул.

— О, я багато чого планую, — повідомив Джеймі. — Дуже, дуже важливого та величного. Може, в групу вступлю.

— Ти кинув гітару після двох уроків.

— Ну, можу бути на підтанцювці.

— Підтанцювка ходить у коротких топах і обсипана блискітками, — нагадала Мей. — Тому я, звісно, підтримую цей план.

— Блискіткам відповідь така ж сама, як і підводці, — вперся Джеймі. — Взагалі, усю косметику відправляємо в одну велику коробку «Ні».

— З таким ставленням тебе ніколи не візьмуть на підтанцювку.

— Ну, — не здавався Джеймі, — може, я ще щось навчуся.

Вони вже підходили до школи, коли Джеймі — вельми неочікувано — заушміхався.

Це була особлива усмішка, тепла й повільна, наче схід сонця — так він завжди усміхався Мей, Аннабель, хлопцям, на яких вічно невдало западав, і друзям, яких у нього вже не лишилося.

— Привіт! — гукнув Джеймі щасливо і трошки сором'язливо. — Ем... а що ти тут робиш?

Мей обернулася — на дверну раму спирався Нік. На плечі у нього висів шкільний наплічник.

— У школу прийшов, — пояснив він. — Оця будівля. Перед тобою.

— Ага, — погодився Джеймі. — Але чого ти взагалі ходиш до школи, якщо ти... — він окинув поглядом майданчик перед школою. — Коли ти шпигун?

Нік трохи повитріщався — пусті чорні очі, мабуть, намагалися передати, що Джеймі — дивна людська істота, а Нік через це страждає.

— Сам не знаю, — відповів він. — От тільки Алан наполягає.

— О, — озвався Джеймі. — Ну. Але ж це чудово!

— Чудово — це надто сильно сказано, — протягнув Нік.

Він зазирнув через скло у затемнений шкільний коридор. Хтось, мабуть, не дуже розрізняючи кольори, помалював якимось коридор бірюзовою фарбою. Важко було винуватити Ніка за певну відсутність ентузіазму.

— Бачиш, я тут подумав... — почав Джеймі.

— Вітаю.

Сін боком сиділа на розкладному стільчику, сперши довгі смагливі ноги на перекладину між ніжками. На руках у неї сидів малий Тобі. Поряд сиділа Мерріс Кромвель.

Мерріс анітрохи не змінилася, хіба, що чорноока. Вона зустріла Мей вже знайомою їй з Ярмарку зваженою схвальною усмішкою. Удень у ній нічого від Ліаннан не залишилося.

— Мей, — яскраво і гостинно усміхнулася Сін, паленіючи рішучістю й співчуттям. — Ходи до нас. Я щойно розказувала Мерріс, яка ти чудова.

— Саме так, — підтвердила Мерріс.

Сін цього ранку була прекрасна і безтурботна, порвану шовкову футболку замінила на вільний бавовняний топ і джинсову спідницю, що оголила ноги. Брата і кумира її порятовано. Вона отримала, що хотіла.

Але вона схопила Мей за руку, м'яко потиснула долоню, мов поділилася таємницею, а ще вона надто подобалася Мей, щоби зараз її ненавидіти.

Коли Селеста почне війну, вона зачепить і Сін. Треба берегти єдність, як у ту мить на площі.

— Кажуть, це ти все вигадала, — почала Мерріс. — Кажуть, саме ти намагалася втримати військо разом, пропонувала магам здатися. Загалом, ти виявила багато ініціативи, якої забракло Сінтії.

Сін перестала усміхатися.

Мей нахмурилася.

— Сін усе пречудово зробила. Зібрала усіх людей. Я би ніколи без неї не впоралася.

— Так, — погодилася Мерріс. — Вона показала, що має всі задатки прекрасного лейтенанта. Але, мені здається, Ярмаркові потрібен хтось незалежний і розумний.

Темні очі Сін запалали гнівом та образою.

Мей відчувала лише гнів. Вона ледве знала цю жінку, але не збиралася дивитися, як подругу за просто так принижують в неї на очах.

— У мене тільки три роки, — раптом сказала Мерріс голосом майже ніжним, подібним на передзвін ярмаркових дзвоників. — Мені треба знати точно, що, коли мене не стане, мій Ярмарок опиниться у найкращих руках із усіх можливих. Відсьогодні я, мабуть, спостерігатиму за тобою так само, як і за Сінтією, щоби вирішити, котра з вас стане на чолі Ярмарку після мене. — Вона помовчала. — Звісно, якщо ти хочеш.

Мей озирнулася на барвисті намети, згадала вчорашню ніч на площі, і як у голові клацає, коли із дрібних деталей нарешті складається план, і як це жахливо — почуватися безпорадною. Джеймі вигадав план і пішов його втілювати.

Мей мусить чимось докластися, а ще вона полюбила Гоблінський Ярмарок з першого погляду.

— О так, — відповіла вона хрипло. — Хочу.

Мерріс піднялася зі стільчика легше, ніж мав би дозволити її вік. Мей на мить задивилася у ті демонські чорні очі.

— Чудово. Час покаже, — сказала Мерріс, — котра з вас підходить краще. Не дочекаюся результату.

Мей із Сін зміряли одна одну холодним поглядом — вперше з того часу, як легко й невимушено почалася їхня дружба. Мей навіть не здивувалася, що враз почала видивлятися сильні та слабкі сторони Сін і вигадувати, як применшити перші та скористатися з других.

Сін звузила холодні очі, оглядаючи нову суперницю, самозванку.

А тоді Мей згадала, як добре Сін до неї поставилася, і Сін, мабуть, згадала, що план Мей майже спрацював, або навіть — що сталося з її матір'ю. Сін відвела погляд, втупилася у зелену широчину, що простягалася за низкою поставлених наметів і розвішаних ліхтариків. Коло глоду в далечині виднілися дві темні постаті. Нік із Аланом, подумала Мей, уявляючи Ніковий вираз безпорадної люті. Сваряться.

Вона знала, як це буде. Нік лютуватиме, і Алан збреше, але вони не покинуть одне одного.

— Ну, дивися на це так, — озвалася Сін. — Принаймні, ми не хлопця ділимо.

— Це правда.

— Ну. Нехай виграє краща.

Сін заплющила очі, підставляючи лице теплому сонцю. Яскраві промені заливали кінчики трав медвяним золотом. Мей намагалася не думати про те, що серцем Алана заволоділи маги або що Джеймі опинився сам-один серед них. Не думати ні про любов, ні про лихо.

Вона озирнула Гоблінський Ярмарок, розкладений перед нею, як на тарелі, і думала про війну. Про перемогу.

— Ага, — сказала Мей. — Згода.